Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XII nr. 17 (801) * joi 27 aprilie 1961 * 8 pagini 30 bani

TRĂIASCĂ 1 MAI ZIUA SOLIDARITĂȚII INTERNAȚIONALE A CELOR CE MUNCESC!

Foto: GR. PREPELIȚĂ

RÎDE IARĂȘI PRIMĂVARA
PESTE CÎMPURI, PESTE PLAI
VESELIA UMPLE ȚARA
C-A VENIT ÎNTÎI DE MAI

1 Mai

De cînd erai încă mic și tata te ridica pe umăr să vezi tribunele și oamenii veseli, entuziaști, îmbrăcați sărbătorește, de atunci aștepți cu nerăbdare în fiecare an marea sărbătoare a zilei de 1 Mai, Ziua solidarității internaționale a celor ce muncesc. Azi, ca tînăr pionier al Republicii pășești vioi, cu privirea luminoasă, cu brațele încărcate cu flori în coloanele nesfîrșite ale oamenilor muncii.

În întreaga lume se sărbătorește la început de primăvară, la Întîi Mai, Ziua solidarității internaționale a celor ce muncesc. În Piața Roșie, coloanele nesfîrșite ale constructorilor comunismului aduc salutul lor conducătorilor partidului și guvernului Uniunii Sovietice./În toate țările socialiste, prin fața tribunelor oficiale se desfășoară uriașa forță a muncitorilor, liberi, stăpîni pe soarta lor, care construiesc și desăvîrșesc socialismul.

În statele capitaliste, unde oamenii muncii sînt crunt exploatați, unde muncitorii și țăranii sînt lipsiți de drepturi iar libertatea înlănțuită, glasul muncitorilor va răsuna puternic. Această zi de Întîi Mai va fi în aceste țări o chemare la luptă pentru cucerirea unei vieți libere. Solidaritatea internațională a oamenilor muncii este o forță de neînvins. Despre această forță grăiește și faptul că milioane de oameni ai muncii din întreaga lume, alăturîndu-se protestului puternic al Uniunii Sovietice și al celorlalte țări socialiste, au împiedicat imperialismul american să pună din nou în lanțuri eroicul popor cuban, care a luptat cu arma în mînă pentru a apăra viața nouă a poporului cuban și a copiilor săi.

Frumoasă și bogată este copilăria ta, pionier al patriei noastre libere, luminos și măreț îți este viitorul. Chezășie acestui viitor stau roadele bogate ale activității partidului nostru și grija lui părintească pentru copii.

Privește peste întinderile patriei tale!... Vei vedea cum mîinile uriașului faur — care la 8 mai împlinește 40 de ani — plămădește primăvara patriei tale și viitorul tău!

Întinde-ți în față harta patriei, citește-i semnele masive și strălucitoare de pe ea și vei vedea cu cîte mii de cai putere izbucnește viitorul din hidrocentrala de la Bicaz, din termocentralele de la Borzești, Doicești și Paroșeni. Vei vedea cum izvorăște viitorul din șipotele furnalelor de la Hunedoara și Reșița, cum dă năvală din laminorul de la Roman și din uzinele bucureștene, cum strălucește la Arad, Brașov și Săvinești, la Bîrlad și Galați, la Giurgiu, la Oltenița și pretutindeni în patria noastră!

Privește întinsa mare de aur a holdelor unite, combinele și tractoarele, mașinile de semănat și recoltat. Ridică-ți privirea de pe hartă și privește atent prin fereastra casei. Vei vedea schelele atîtor construcții! Deschide fereastra, să intre înăuntru, o dată cu mirosul proaspăt de var și cărămidă, cîntecul constructorilor socialismului.

Privește: se primenesc pădurile pe munți! Locul copacilor transformați în construcții, mobilă, vioară și hîrtie, l-au luat puieții la a căror plantare ai contribuit și tu, drag pionier. Dar peste toate, mai măreț și mai emoționant, se înalță figura omului nou, a omului eliberat de exploatare.

Privește: în palmele uriașului faur clocotește seva viitorului nostru... Din ele cresc aripile tale spre înălțimi. În fața ta se află izvorul avîntului și al cutezanței. Sînt deschise drumurile spre astre printre fanioanele roșii înfipte în Cosmos de omul sovietic — Iuri Alexeevici Gagarin, primul pilot cosmonaut din lume.

E mare entuziasmul din jurul tău! E pe măsura realizărilor și a vieții noastre fericite. De aceea, în acest an, Întîi Mai, Ziua solidarității internaționale a celor ce muncesc, e mai luminos și mai bogat. Sub conducerea partidului, poporul construiește în libertate și apără pacea pentru ca seninătatea zilelor tale să nu fie tulburată de nimic și de nimeni. Uniunea Sovietică, țările socialiste sînt chezășia păcii pe pămînt și a libertății popoarelor. În acest Întîi Mai, cînd se trec în revistă realizările oamenilor muncii din țara noastră, printre coloanele de manifestanți și printre carele alegorice, vei păși și tu cu cravata roșie fluturînd la gît, iar în mînă cu un steguleț sau cu un porumbel alb — simbol al păcii! Pășești mîndru și fericit. Tu, pionierule, la această măreață sărbătoare, ai un motiv în plus să fii fericit. La 30 aprilie s-au împlinit 12 ani de la crearea pe scară națională a detașamentelor de pionieri. La acest Întîi Mai, coloana pionierilor, printre care te afli și tu, arată partidului rezultatele muncii lor. Note mari la învățătură, numărul mare al puieților plantați, parcuri îngrijite și... obrajii rumeni și sănătoși.

Și, în același timp cu voi, la Moscova și Praga, la Varșovia și Phenian, la Sofia și Budapesta, în toate orașele și satele din țările socialiste, pionierii își îndreaptă fericiți privirile spre tribunele unde se află conducătorii de partid și de stat și trimit, prin văzduh, baloane și porumbei, ca solie către toți copiii, către copiii din toate țările capitaliste, pentru ca nădejdea lor într-o viață mai bună să crească.

Pretutindeni, în toate țările lumii, 1 Mai va demonstra solidaritatea oamenilor muncii, hotărîrea lor fermă de a apăra pacea lumii.

ȘEZĂTORI PIONIEREȘTI

În jurul focului de tabără

Moș Dumitru Păcuraru are șaizeci de ani împliniți. Îi poartă cu ușurință și mîndrie. Pe sub sprîncenele albe, ochii privesc neslăbit, vioi. Ca unul dintre cei dintîi care au pus cu hotărîre umărul la înființarea gospodăriei colective din sat, moș Dumitru e respectat de toată lumea, părerea lui are mare căutare. Moș Dumitru este deputat în Sfatul popular al comunei și vechi membru de partid. În trecut, pe vremea moșierilor, a fost argat. Astăzi e un om mîndru, demn. Anii i-au nins bogat părul, dar moș Dumitru cunoaște o a doua tinerețe. Răspunde, zîmbind, la rugămintea reporterului de la radio, care îl roagă să-i acorde un interviu pe... bandă de magnetofon :

— Înțelege, n-am timp! Dacă-ți spun... Vrei să te convingi? Ascultă, și pe urmă vino cu mine!

Tăcură, și din depărtare se auziră sunete cristaline de goarnă, tălăzuite de vînt.

...În poenița de la marginea satului era mare și veselă zarvă. Copiii, și mai mari, și mai mici, puneau la punct ultimele amănunte pentru focul de tabără. Începură să sosească invitații : părinți, profesori, colectiviști... Se arătă și moș Dumitru, îndeaproape urmat de reporter cu microfonul său. Se făcu liniște. Un pionier vesti :

— Dragi pionieri, tovarăși invitați, începe șezătoarea pionierească de cîntece și versuri dedicată Partidului Muncitoresc Romîn!

Răsunară aplauze. Cineva scăpără un chibrit. Focul de tabără se aprinse. Copiii începură să cînte :

— „Azi e zi de sărbătoare..."

Moș Dumitru îi șopti reporterului

— Voiai să afli despre ce s-a întîmplat nou în satul nostru... Ei bine, ai destulă bandă în aparat? Deschide-l, și ține bine microfonul!

Rînd pe rînd, pionierii recitară cele mai frumoase poezii și cîntară cele mai avîntate cîntece care grăiau despre lupta victorioasă a partidului pentru cauza clasei muncitoare, despre recunoștința copiilor față de nenumăratele realizări înfăptuite de partid pentru ei, la oraș și la sat. Invitații ținură să spună și ei cîteva cuvinte. Vorbi și moș Dumitru. El le povesti copiilor despre cum a dat partidul pămînt țăranilor prin reforma agrară din 1945, cînd moșierii au fost expropiați, despre cum i-au învățat comuniștii pe țărani să-și unească ogoarele pentru a putea obține recolte tot mai mari, pentru a-și făuri o viață tot mai fericită.

Drumul gospodăriei colective, arătat de partid, e un drum al belșugului. Țăranii săraci și mijlocași, conduși de comuniști, au pornit cu nădejde pe acest drum în ciuda piedicilor pe care le puneau chiaburii. Dacă te uiți bine de-a lungul acestui drum, ce vezi? Vezi case noi, arătoase, construite de colectiviști, vezi căruțe și mașini descărcînd în curtea acestora saci încărcați cu tot felul de produse, vezi căminul cultural, clădire frumoasă, vezi copii mergînd la școală — școală nouă, cu multe săli de clasă, bibliotecă, laborator, vezi policlinica mare, cu medici pricepuți, vezi becuri electrice, vezi oameni frumos îmbrăcați, veseli, fără griji! Iată, acesta e drumul pe care merg sătenii noștri și pentru aceasta partidului trebuie să-i mulțumim!

Mai povesti multe moș Dumitru... Copiii erau numai ochi și urechi, iar platanele magnetofonului se roteau în tăcere.

Pe urmă, glasurile pionierilor făcură să răsune cîntecul atît de îndrăgit :

— „Mulțumim din inimă partidului!...".

...Pînă tîrziu, poenița răsună de cîntecele și poeziile înflăcărate prin care pionierii își arătau dragostea și recunoștința față de partidul drag de la crearea căruia sărbătorim la 8 Mai, anul acesta, 40 de ani.

★

În nenumărate localități din patria noastră au loc, în cinstea zilei de 8 Mai, asemenea șezători pionierești de cîntece și versuri pe tema „Mulțumim din inimă partidului". Multe se desfășoară în jurul tradiționalelor focuri de tabără. Pionierii din comuna *Bălteni*, raionul *Slatina*, din comuna *Dracea*, raionul *Tr. Măgurele*, din comuna *Slătioarele*, raionul *Pitești* și din foarte multe alte localități au organizat asemenea acțiuni.

SANDU ALEXANDRU

In noul parc

Adeseori, pe pionierii din comuna Gubaucea, regiunea Oltenia îi poți vedea stînd de vorbă cu tovarășul Munteanu Stancu, președintele Sfatului popular. Acum aproape o lună de zile, ei au propus Sfatului popular comunal ca pe terenul rămas liber, lîngă clădirea căminului cultural, terminată de curînd, să se amenajeze un eleșteu și un parc. Această inițiativă a pionierilor a fost primită cu multă bucurie la Sfatul popular. Chiar în ziua aceea, tovarășul președinte, împreună cu pionierii, au vizitat terenul și au discutat împreună despre cum va arăta viitorul eleșteu și viitorul parc.

În zilele următoare, pionierii înarmați cu casmale și tîrnăcoape, cu sape, cu tărgi și cu roabe, s-au apucat de treabă. Au venit și utemiștii din comună. Această nouă lucrare, care va înfrumuseța și mai mult centrul comunei, va fi gata în cinstea zilei de 8 Mai. La eleșteu lucrările sînt aproape gata. Se poate vedea de acum și conturul viitorului parc. Au fost trasate aleile, s-au făcut rondurile de flori.

Pionierii sînt mîndri că Sfatul popular a avut încredere în ei, că tovarășul Munteanu Stancu vine adeseori pe șantier și se interesează cum merge treaba, care sînt pionierii care s-au evidențiat.

ROMEO DAN

Din București și din Iași, din Cluj și din Hunedoara, din cele mai îndepărtate sate și orașe, sute și sute de pionieri au vizitat și vizitează în aceste zile, în Capitală, Muzeul de Istorie a Partidului Muncitoresc Romîn. Despre vizita făcută de pionieri, despre lucrurile văzute aici la muzeu, ne scriu pionierii Bîrsa Georgiana de la Școala de 7 ani din comuna Fierbinți, raionul Urziceni; Barbu Dorina de la Școala de 7 ani din Colțu, comuna Ungheni, raionul Costești; profesoara Iulia Scurtu de la Școala de 7 ani din comuna Moșnița Nouă, regiunea Banat, Titus Garofeanu de la secția de învățămînt și cultură a Sfatului popular raionul Iași și mulți profesori, activiști și pionieri. Iată în fotografie, un grup de pionieri care au vizitat în aceste zile Muzeul de Istorie a Partidului.

Primul 1 Mai liber în țara noastră

...Așteptam să sosească la adunarea noastră un tovarăș cu tîmplele ninse de ani, cu fața dură. Dar ne sosi un om simplu, de vreo 40 de ani. Un muncitor ceferist. Ne adunăm roată în jurul lui și începe să ne povestească.

„In trecut, în preajma lui Intîi Mai, închisorile burghezo-moșierești, foarte numeroase, gemeau de numărul muncitorilor închiși fără nici un motiv, fără judecată! Burghezo-moșierimea voia să împiedice manifestările muncitorești de solidaritate internațională, dar niciodată n-a reușit. Eroica clasă muncitoare din țara noastră a reușit întotdeauna în trecut să întîmpine muncitorește această zi prin întruniri în aer liber, greve și demonstrații.

După 23 August, cînd țara noastră a fost eliberată de sub jugul fascist, muncitorii au organizat și sărbătorit, pentru prima oară liberi, ziua de Intîi Mai, în 1945.

In această zi însorită de primăvară, în coloane nesfîrșite de muncitori, s-a revărsat pentru prima oară în țara noastră entuziasmul poporului liber, descătușat. In parcuri, în piețele publice și pe străzi, ziua întreagă și noaptea tîrziu, în toate orașele, au răsunat lozinci și cîntece muncitorești. Bucuria și entuziasmul poporului izvorau din două evenimente de mare însemnătate. Pentru că acest Intîi Mai era sărbătorit pentru prima oară liber, și apoi, pentru că la începutul acestui Mai glorioasa armată sovietică înfrîngea rezistența fasciștilor în bîrlogul lor. De atunci, cu fiecare an, harnicul nostru popor sărbătorește ziua de Intîi Mai sub semnul realizărilor din ce în ce mai mari în construirea socialismului"...

...Se înserase, dar noi tot am mai fi stat să ascultăm cuvintele calde ale oaspetelui nostru.

M. VÎLCEANU

UN COLECTIV DE CONDUCERE AL UNUI DETAȘAMENT FRUNTAȘ

Este vorba de detașamentul clasei a V-a B, de la Școala de 7 ani nr. 31 din Capitală. Unitatea de pionieri din școală se poate mîndri cu pionierii acestui detașament.

Sînt fruntași la învățătură, răspund cu multă dragoste chemărilor organizației de pionieri. Ei sînt și buni sportivi, practică volei, tenis de masă, handbal, fotbal. In cinstea aniversării partidului, au organizat adunări, excursii, vizite în întreprinderi și la monumentele istorice. Acum pregătesc cîntece, poezii închinate partidului nostru drag. Succesele lor se datoresc fiecărui pionier din detașament și, de asemenea, pionierilor din colectivul de conducere al detașamentului cu care să facem cunoștință astăzi :

În prima fotografie, Parfenie Eufrosina, președinta detașamentului ; în a doua, Săbău Doina, președinta grupei I-a ; în a treia fotografie, Sterie Marin, președintele grupei a IV-a ; iar în a patra — Stoianov Nadia, președinta grupei a III-a

În noul BLOC

E dimineaţă, e primăvară şi copiii se joacă în soarele luminos Pe bulevardul Ilie Pintilie din Capitală, ca pretutindeni în ţara noastră, schelele se înalţă sus. tot mai sus. Unele blocuri sînt gata, date în folosinţă altele mai sînt în lucru — cele de pe aleea Circului şi de pe bulevardul Ilie Pintilie Aici. la blocul 4, sînt trei scări În faţa caselor, copiii se joacă De pe scări, vine un miros de mîncare şi prăjituri semn că la această oră matinală gospodinele sînt în plină activitate. De la cîteva ferestre se aud aparatele de radio cîntînd

În blocul 4, scara C, etajul 2, apartamentul 49, locuieşte familia muncitorului instalator Aurel Vlădescu. Sun. Îmi deschide o fetiţă

— Pe cine căutaţi?

— Familia Vlădescu locuieşte aici?

În loc de răspuns, fata o strigă pe mama ei, de la bucătărie Mama este o femeie tînără Mă pofteşte în casă şi, pentru un moment, rămîne descumpănită

— Nu vă supăraţi, sînt toţi ai dumneavoastră? o întreb, şi număr la repezeală şapte copii aşezaţi pe fotolii, pe pat şi pe scaune

— Trei sînt ai mei, doi sînt nepoţi şi doi sînt prieteni. Au venit în vizită la copii şi ascultă împreună piesa aceasta de la radio

Copiii se prezintă pe rînd. Virginia. Angela, Vasile, cei trei copii ai familiei Vlădescu. Cea mai mare este Virginia — 16 ani, elevă în anul II la o şcoală tehnică de comerţ. Angela şi Vasilica sînt pionieri şi învaţă la Şcoala de 7 ani nr. 4, nou construită pe Bulevardul Ilie Pintilie.

Apartamentul are trei camere frumoase — una a părinţilor, celelalte două, ale copiilor, baie bucătărie, vestiar.

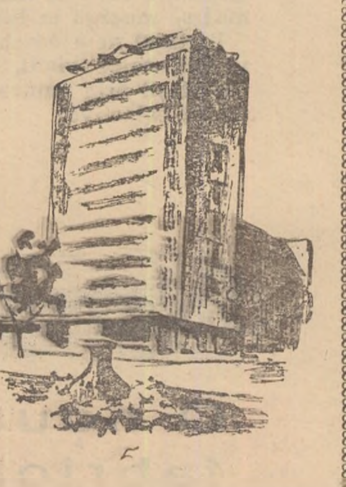
Mobila nouă, fotoliile frumoase, soarele care pătrunde prin fereastră totul îţi vorbeşte aici despre bunăstare şi confort

Pe aragazul din bucătărie mama pregăteşte dejunul. Într-una din camere, copiii ascultă la radio o piesă de teatru. Nimic nu este extraordinar în aceste observaţii. Este o zi de primăvară, o zi obişnuită, o zi frumoasă şi luminoasă din viaţa de fiecare zi a familiei muncitorului instalator Aurel Vlădescu. Zile pline de soare, zile minunate ale celor ce muncesc azi în patria noastră Ale celor care numai în anii 1956—1960 au ocupat 100.000 apartamente noi

Pînă în anul 1965 se vor da în folosinţă încă 300.000 apartamente pentru oamenii muncii şi copiii lor. Viaţa lor de fiecare zi seamănă cu o sărbătoare.

E sărbătoarea celor care nu mai cunosc azi umilinţa foamei, a frigului, a mizeriei.

S. ELENA

Cifre grăitoare

In 1938—1939 erau înscrişi, la cele 1.577 grădiniţe, 90.787 copii.

In anii 1959—1960 la cele 6.837 de grădiniţe au fost înscrişi 315.998 copii.

★

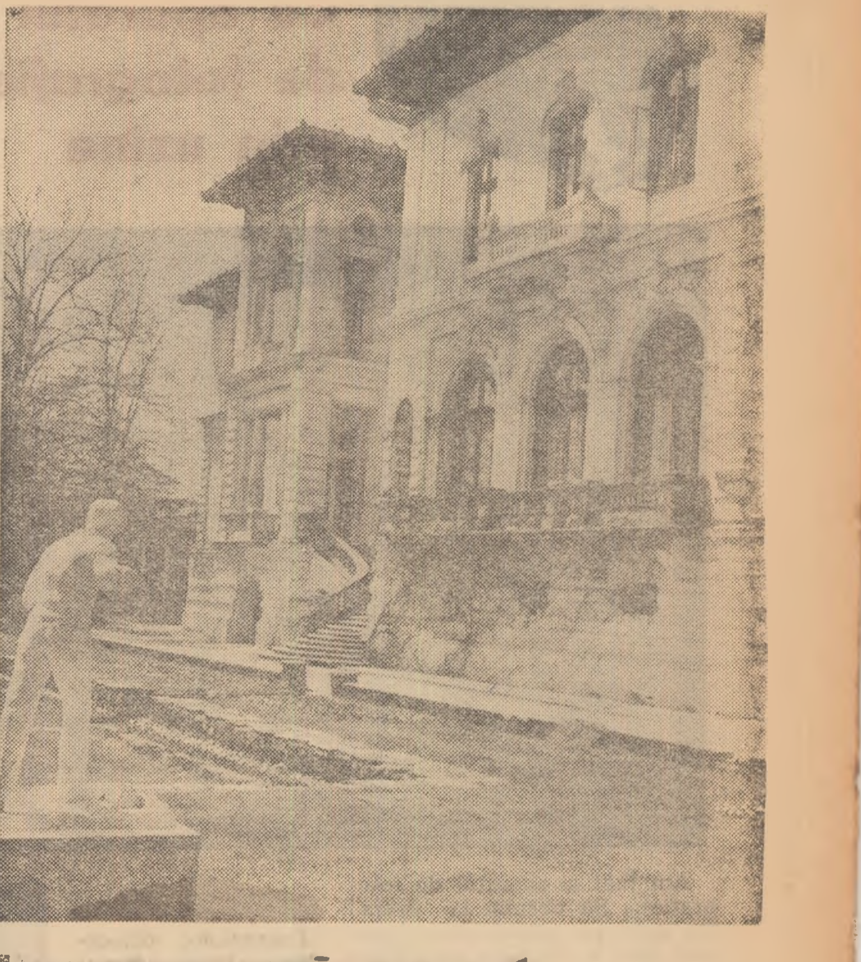
De la 1.604.481 elevi înscrişi în şcolile de cultură generală în anii 1938—1939, în anii 1959—1960 au fost înscrişi 2.338.447 elevi!

Pentru a crea condiţii tot mai favorabile de învăţătură copiilor oamenilor muncii de la oraşe şi sate, începînd cu anul şcolar 1960—1961 s-a introdus gratuitatea completă a manualelor şcolare pentru toţi elevii de la clasele I-a pînă la a VII-a inclusiv. Numai în regiunea Crişana, de pildă, manualele şcolare distribuite elevilor din clasele I-a — a VII-a valorează 2.388.000 lei!

★

„În perioada 1956—1960, cheltuielile statului pentru învăţămînt, cultură, ocrotirea sănătăţii, prevederi sociale, asigurări sociale de stat, odihna oamenilor muncii şi alocaţii pentru copii însumează peste 55 miliarde lei. S-a lărgit considerabil reţeaua de spitale, policlinici, maternităţi şi alte instituţii de asistenţă medicală. Rezultatele măsurilor în domeniul ocrotirii sănătăţii se oglindesc în scăderea mortalităţii generale şi infantile, în creşterea duratei medii a vieţii. Anual aproape 400.000 de oameni ai muncii şi 100.000 de copii şi-au petrecut concediul de odihnă şi au mers la tratament în staţiunile balneo-climaterice".

(Din raportul prezentat de tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej, la Congresul al III-lea al P.M.R.)

Un dar minunat

In mijlocul unui parc întins, bogat şi îngrijit, cu alei şi poieniţe, cu statui şi fîntîni arteziene, sclipeşte albă şi maiestoasă clădirea Palatului pionierilor din Bucureşti!

Aici, vin săptămînal 8—9.000 de pionieri care frecventează cele 50 de cercuri şi cluburi de diferite specialităţi. In alte activităţi şi acţiuni pionereşti de masă, sînt antrenaţi lunar 3.500—4.000 pionieri. Sute de pionieri fac parte din cele zece formaţii artistice devenite cunoscute în întreaga ţară, datorită televiziunii şi radioului şi a turneelor făcute. (A devenit tradiţional anualul concert dat de pionierii Palatului pionierilor din Bucureşti în sala Ateneului R.P.R.).

Fiecare spectacol de teatru sau film, poate fi vizionat de 6—700 pionieri în sala teatrului sau de 1.500 de pionieri la teatrul de vară în aer liber In acelaşi timp, alţi 200 de pionieri pot viziona reuşitele şi apreciatele spectacole ale teatrului de păpuşi. Pe cinci terenuri sportive şi în bazinul de înot, se antrenează viitorii maeştri ai sportului, iar în sala de gimnastică bine dotată cu aparatajul necesar se îmbină zilnic armonia mişcărilor cu dezvoltarea armonioasă a organismului. Casa micilor naturalişti, parcul zoologic şi lotul experimental sînt foarte frecventate. Pe timp frumos, poieniţele găzduiesc zilnic grupuri numeroase de pionieri care se întîlnesc cu fruntaşi în producţie, cu oameni de artă şi ştiinţă.

In întîmpinarea aniversării a 40 de ani de la crearea partidului pionierii de aici pregătesc un bogat şi variat program de activităţi pionereşti. Ei exprimă astfel partidului mulţumirea şi recunoştinţa şi pentru acest minunat dar: Palatul pionierilor.

Teatre pentru voi

In anul 1938, în Romînia nu exista nici un teatru de păpuşi. In 1959 erau 23 de teatre. La cele 23 de teatre, numai în anul 1959 s-a totalizat un număr de 999.000 de spectatori! Atîţia copii au mers la cele 5.604 reprezentaţii!

Complexul „Prichindel"

Am primit la redacţie o ştire: La Timişoara s-a deschis un complex de deservire pentru copii, care cuprinde secţii de încălţăminte şi îmbrăcăminte, confecţii gata şi de comandă, tricotaje, frizerie, foto. Complexul se numeşte „Prichindel"

În timpul cînd sînt deserviţi sau cînd aşteaptă, micilor cumpărători li se oferă diferite distracţii. Astfel, se transmit pe bandă de magnetofon basmele celor mai cunoscuţi povestitori, programe artistice ale echipelor de copii etc

Milionarii din Cîţcău

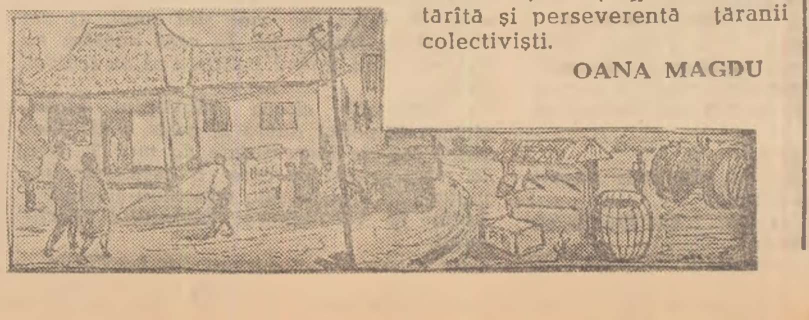
Raionul Dej, regiunea Cluj. Anul 1950. În comuna Cîţcău, oamenii au pornit pe un drum nou. Şi-au alăturat bucăţile de pămînt, au şters haturile şi au început o viaţă nouă. Au înfiinţat gospodăria agricolă colectivă „Progresul". Atunci cînd îţi faci o casă nouă, munceşti pentru ca această casă să fie cît mai frumoasă şi îmbelşugată Aşa au făcut şi ţăranii romîni şi maghiari din Cîţcău care au pornit pe un drum nou.

Dar anii... ca anii, trec repede, şi vrednicia colectiviştilor din Cîţcău le-a adus recolte tot mai bogate, o viaţă din ce în ce mai bună. Zestrea gospodăriei s-a ridicat la sfîrşitul anului 1960 la 3 milioane lei. Din munca colectiviştilor, din dragostea cu care-şi gospodăresc colectiva lor, veniturile colectiviştilor au crescut în asemenea măsură încît 180 dintre ei şi-au făcut case noi. Tot la Cîţcău există unul din cele mai frumoase cămine culturale din regiune, care cuprinde o sală de proiecţie, o bibliotecă cu sală de lectură pentru 60 de persoane şi cu o sală pentru împrumutat cărţi.

În comună s-a mai ridicat şi o frumoasă Casă a tineretului. Comuna s-a electrificat. S-a amenajat un dispensar şi o casă de naşteri, deservite de personal medical calificat. Copiii colectiviştilor din Cîţcău au azi, prin grija partidului, posibilitatea să înveţe la şcoala de 7 ani din comună, la şcoli medii, la institute de învăţămînt superior. Porţile spre cultură le sînt larg deschise.

În ţara noastră sînt azi nenumărate gospodării agricole colective ai căror membri şi-au rostuit un trai îmbelşugat. Lenauheim, Păuleşti, Hălciu, Hărman, Berveni, Borş, Mădăraş, Sîntana, Ţibucani, Comana... sînt doar cîteva dintre comunele care au devenit cunoscute în întreaga ţară pentru belşugul şi rezultatele pe care le-au obţinut prin muncă hotărîtă şi perseverentă ţăranii colectivişti.

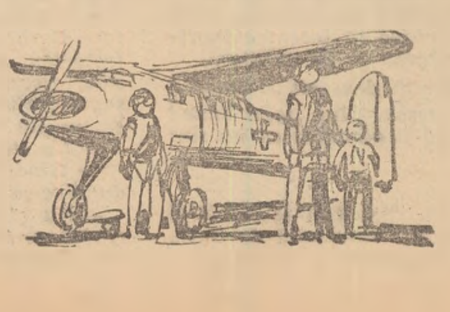
OANA MAGDU

Grijă părintească

Nu de mult, medicii mi-au recomandat să fac cîteva zboruri, cu avionul, deoarece fusesem bolnavă de tuse convulsivă. Pînă atunci nu mersesem încă cu avionul dar tovarăşul aviator Marcel Grigorescu, de la Aeroportul Otopeni, secţia Aviasan, cu care am zburat, a avut o grijă deosebită faţă de mine. Mi-a explicat construcţia avionului, m-a îmbărbătat şi mi-a dat curaj. Ce minunat a fost cu avionul! Iar acum mă simt foarte bine.

Pioniera VOICU NADIA
cl. a III-a
Şcoala medie nr. 177, Bucureşti

DRAGĂ REDACŢIE,

„Află că sînt în tabără, la Poiana Ruscă (raionul Caransebeş) şi că mă simt minunat. De aici se văd vîrful Ostreşul, Cozia, Cozişorul, iar în depărtare — Vîrful Ţarcului..."

..Aşa ne scria, astă-vară, într-o scrisoare, pioniera Cernăianu Eleonora, de la Şcoala de 7 ani nr 1, Timişoara.

La fel cu Eleonora mii de pionieri şi-au petrecut minunatele zile de vacanţă în tabere organizate pentru ei, la mare şi la munte.

Cu aparatul de fotografiat prin uzine

Am luat și aparatul de fotografiat... Să pornim la drum! De data aceasta o să mergem mai întîi la Uzinele metalurgice „Timpuri Noi".

Iată-ne în secția forjă. Flăcările cuptoarelor cuprind piesele în brațele lor și, în scurt timp, devin de nerecunoscut, roșii, strălucitoare, numai bune de modelat. Muncitorii, cu privirile apărate de ochelari, dirijează cu precizie cleștii uriași care poartă piesele spre cuptoare. Să vă fac cunoștință cu comunistul Victor Butcă, fruntașul forjorilor în marea întrecere în cinstea aniversării partidului... Fruntași însă sînt încă mulți.

Iată pe unul dintre cei mai buni strungari din uzină. Este comunistul Gheorghe Penea. Zilnic depășește norma cu 60 la sută. Și nici un rebut! Iar inovația propusă de el de curînd, a întrunit bune aprecieri... Ar fi desigur interesant să facem cunoștință și cu brigăzile fruntașe în întrecere de la sculărie, turnătorie, freză... Dar acum sîntem așteptați la Fabrica de încălțăminte „Kirov".

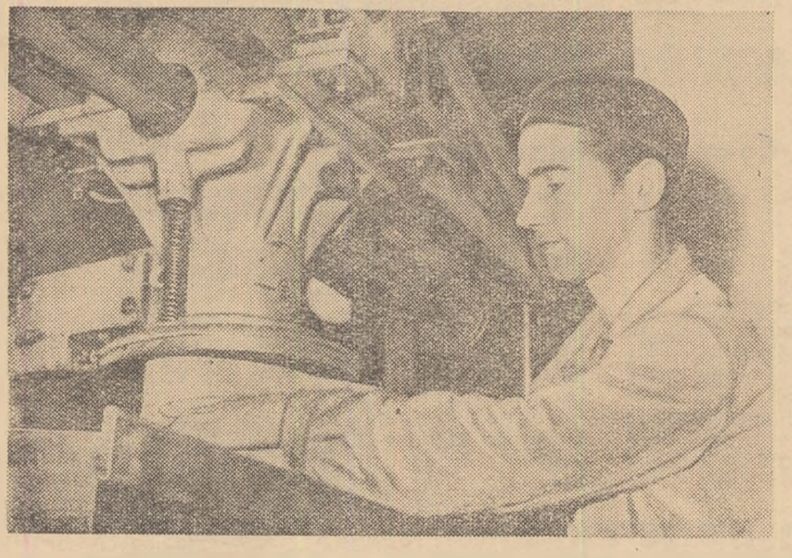
...Ia priviți! Sîntem la controlul calității. Pe bandă vin tot alți și alți pantofi și sandale de toate culorile și mărimile. Și ce frumoși sînt! Numai că muncitorii de aici nu se uită doar la frumusețe. Ei iau fiecare pereche de încălțăminte în parte, o privesc cu atenție, măsoară, controlează totul. „Bun, bun, bun..." primesc pantofii pe rînd calificative. Vreți să știți cine i-a lucrat? Haideți în secții, să vedeți cum, începînd de la croit fețele și pînă la aplicarea tălpii, mîini harnice și îndemînatice realizează totul. Freamătul întrecerilor în cinstea marii sărbători ce se apropie este și aici prezent. Săgețile graficelor brigăzilor, la calitate, urcă necontenit. Deocamdată, brigada condusă de comunistul Paul Dîndăreanu, de la secția ștanță, este fruntașă. Dar sînt încă multe brigăzi care se străduiesc să-i întreacă. Să le urăm succes și să mergem la Fabrica de confecții „Gheorghe Gheorghiu-Dej".

...Veniți în secția de croit. Materialele în sute de culori iau forma rochiei, a hainei, a paltonului. Dar cu ce iuțeală croiesc muncitoarele! Totul fără greș. Iat-o pe comunista Tița Angheluță. Energică muncitoare. Ea a antrenat tot colectivul la întrecere. „Calitate sută la sută", au hotărît toate muncitoarele. Și hotărîrea prinde viață...

Dar, în așteptarea marii sărbători a aniversării partidului, oriunde am poposi, pretutindeni te întîmpină același avînt, același entuziasm nemărginit al muncitorilor, al comuniștilor hotărîți să obțină noi victorii în muncă.

GHEORGHIȚA—REPORTERUL

Comunistul Gheorghe Penea, unul dintre cei mai buni strungari de la Uzinele „Timpuri Noi"

Sute și sute de rochii croiește zilnic harnica muncitoare comunistă Tița Angheluță.

„Fruntaș al calității" — așa i se spune comunistului Paul Dîndăreanu, muncitor la Fabrica „Kirov"

Ce mi-a dăruit partidul

E în obișnuința noastră să vedem copilul de șapte ani pornind dimineața la școală, cu ghiozdanul în spate, în grupuri vesele de băieți și fete. Ochii copiilor privesc încrezători, luminați de o profundă mulțumire. Acolo, la școală, îi așteaptă clasele mari, strălucind de curățenie, îi așteaptă profesorul grijuliu să le împărtășească noile cunoștințe, au la îndemînă cărțile primite gratuit prin grija părintelui drag — partidul.

Copiii noștri au tot ce le trebuie: cărți, hrană îndestulată, îmbrăcăminte bună...

Cînd am împlinit șapte ani, am avut și eu încălțăminte nouă: mi-a făcut tata o pereche de opinci din piele de porc — pînă atunci umblasem cu picioarele goale. M-am bucurat mult, tata însă mă privea trist. L-am înțeles cînd mi-a spus că n-are ce să ne dea de mîncare, că trebuie să merg și eu cu ceilalți frați mai mari (șapte frați eram cu toții) să păzesc turmele stăpînului, ale boierului Nicușor Graur. De aceea îmi făcuse tata opinci — să nu-mi sîngerez picioarele prin mărăcinii dealurilor. De carte, nici nu putea fi vorba. Și tare aș fi vrut să învăț!...

De la viața aceea amară, trăită în întuneric, de la bordeiul de lut, luminat de o gazorniță afumată, am ajuns să trăiesc astăzi în casă nouă, cu camere mari, scăldate în lumina becului electric. Am mobilă nouă în casă, aragaz, aparat de radio, lucruri ce nu le-ar fi putut avea niciodată un țăran muncitor în trecut. Numai cereale am primit, pentru zilele-muncă făcute în gospodăria colectivă, peste 35 de saci, astă-toamnă. Apoi caș — 50 de kilograme, vreo 50 kg. de zahăr și altele.

Astfel trăiesc toți colectiviștii. E destul dacă arăt că numai în ultimul timp la noi s-au ridicat peste 200 de locuințe. Aparate de radio — există aproape la toate casele. Satul întreg a înflorit. Avem cămin cultural cu o bogată activitate culturală, orchestră, echipă de teatru. Avem o frumoasă sală de cinematograf, iar colectiviștii s-au obișnuit să meargă la film ca la horă, sau ca la bibliotecă.

Partidul ne-a deschis drumul unei vieți noi, îmbelșugate, și noi, colectiviștii, ne străduim să răspundem grijii lui părintești prin muncă însuflețită în marea familie a gospodăriei colective.

IORDACHE MUNTEANU
colectivist, G.A.C.-Răcăciuni,
reg. Bacău

O nouă fabrică

De curînd, în țara noastră a intrat în funcțiune o nouă fabrică. Fabrica de sticlărie de la Sighișoara. Ea va da o producție de două ori mai mare decît toate fabricile de sticlărie existente în 1948 în țara noastră. De la introducerea materiei prime în procesul de producție și pînă la ambalare și transport, la noua fabrică, întreg fluxul tehnologic este mecanizat și automatizat. De la tablourile de comandă, muncitorii efectuează comenzile și controlul prin intermediul unor semnale optice și acustice.

REÎNTÎLNIRE

Proptit bine pe tălpile late, goale, plutașul — un bărbat voinic, cu barba țepoasă și roșie ca focul — abia prididește să țină cîrma. Din cînd în cînd, cîte un val izbit de plută se sfărîmă în aer, plesnindu-l în față cu alice sticloase, ca gheața. Plutașul întoarce deodată capul în urmă, privind îngrijorat. Ascultă. O plută mai ușoară, apare cu repeziciune de după cot, îndreptîndu-se spre el. Plutașul din urmă face semne disperate. Dar cum să lupți împotriva stihiei Bistriței cu cîrmele șubrede, fără unelte, fără echipament de protecție, cu tălpile goale?... Există oare vreo forță în lume s-o strunească?...

Da, există!... și ochii lui Costin Gavriluță privesc cu mirare în jur. Acum nu se află pe pluta avariată, din anii aceia de demult, cînd, fracturîndu-și piciorul, a fost nevoit să se lase de plutărit. Atunci, viața plutașilor era mereu în pericol. Acum e într-o mașină cu alți tovarăși de-ai lui de la parchetul din Secuvadu, raionul Piatra Neamț, unde lucrează ca muncitor forestier. Merge în excursie la Bicaz. Alături de el se află și un băiețaș cu părul roșcat, semănîndu-i aidoma. Fiul său, Dumitru.

— Barajul! exclamă copilul privind în ochii fericiți ai tatălui care întîlnea acum, după ani și ani, apa iute cu sclipiri de oțel — Bistrița. Și tatăl cuprinde dintr-o privire totul: apele zăgăzuite, menite să-și scoată luceferii din adînc și să-i trimită în șuvoaie de lumină, marea Bicazului cu vaporașe albe pe valuri, barajul, mai tare ca muntele. Cuprinde în privirile lui ochii întrebători ai copilului: Da, un uriaș puternic a însuflețit inimile constructorilor, a înălțat această construcție magistrală strunind apele înverșunatei Bistrițe și punîndu-le să dea lumină.

Și acest uriaș este partidul!

AL. DINU IFRIM

Schimbul doi

— Tot n-a vorbit, mă?

— N-a vorbit, domnule comisar!

— Nu te pricepi, Țiglene! Și ai metode învechite. Pentru comuniști trebuie ceva greu, nu-i chip să-i faci să vorbească. Ia adu-l la mine! Dar mai întîi — o mică pregătire. Ceva la sentiment... Întîi să facă puțină anticameră! În dreapta lui, să fie frate-său nebandajat, așa cum l-ai „cules" după interogatoriu. La stînga, să-i stea prietenul. Și vezi, fă-i-l și p-ăla frumos! Iar în față să-i stea Gimbășanu, să-i citească ăsta totul pe față! După ce-l lași 10 minute, îi spui atît: „Hai, că ți-a venit rîndul!" Restul, lasă pe seama mea. Ți-l „descos" eu bine!...

Cele 10 minute au trecut fără ca vreunul dintre ei să facă vreo mișcare. Numai cînd Țigleanu l-a îmbrîncit în biroul lui Berbecaru, lui Matei i s-a părut, sau a văzut aievea, o mișcare, un semn din ochii fratelui său care putea să însemne îngrijorare și recomandarea să fie curajos.

Berbecaru l-a primit deosebit de amabil.

— Fumezi? Servește! Sînt țigări bune! „Tomis"! Și pot să-ți garantez că nu sînt narcotizate.

— ...

— Măi, Matei, fii băiat de înțeles! N-ai nici 15 ani, și-mi este tare milă de tine... I-ai văzut pe cei de afară?

— Da. Unul era fratele și celălalt prietenul meu.

— Va să zică, îi recunoști...

— Da! Cu greutate, dar i-am recunoscut. I-ați tratat și pe ei cu țigări și cu... milă?

— Milă?! — răcni Berbecaru care, probabil, uitase ce-a spus cu o secundă înainte — milă? Am să văd acum dacă ție îți este milă! Apoi, întorcîndu-se spre Țigleanu: — I-a adu-l, mă, pe frate-său!

Spre mirarea lui Matei, fratele său se mai putea ține singur pe picioare. Ba chiar avea privirea sfidătoare.

— Ascultă, Matei, a rostit răspicat și rece Berbecaru, vina ai s-o porți tu dacă frate-tău nu va mai rezista și la această... discuție. Spune-mi, unde a ascuns șapirograful cu care multiplicați manifeste comuniste?

— Nu știu ce-i acela!

— Gîndește-te bine și răspunde numai după ce-ți privești fratele!

— Nu știu ce-i acela... eu lucrez cu rindeaua. Sînt tîmplar.

— Țiglene, fă-ți datoria!

Matei a închis ochii și a încleștat fălcile. Să nu vadă. Măcar să nu vadă. Dar a auzit lovitura, a auzit cum trupul fratelui său a căzut și a auzit geamătul ușor și prelung care i-a stăruit mult în urechi.

— Spune, Matei!

— ...

— Adu-i și prietenul, Țiglene!

Și Matei a văzut și a auzit repetată identic scena cu fratele său.

— Scoate-i de aici, Țiglene! P-ăsta, lasă-mi-l mie...

Mai tîrziu, Matei s-a trezit pe coridorul rece al beciului Siguranței din str. Lunei. Avea și el pete de sînge la colțul gurii...

A doua zi, din lipsă de dovezi, au fost nevoiți să-l lase liber.

Ajuns acasă, Matei și-a așteptat fratele o săptămînă, două... Dacă tot n-a venit, s-a dus singur la moș Tănase și i-a spus:

— Nu mai are de unde veni! Ai încredere în mine, nu mai sînt copil. Îl voi înlocui pe frate-meu. În casa noastră nu vor mai veni curînd polițiștii că au scotocit destul...

...După alte cîteva săptămîni Matei, singur, în podul dublu al casei, multiplica tăcut textele încredințate de moș Tănase, la șapirograful pe care îl ascunsese împreună cu fratele său, aducîndu-și contribuția la răspîndirea cuvîntului partidului.

M. LASTUN

CA ÎN FIECARE PRIMAVARA, 1 Mai poposeşte pe toate meridianele şi paralelele pămîntului. Numai că în timp ce în ţările socialiste întîlneşte feţele vesele ale copiilor care, alături de părinţii lor, trăiesc o viaţă fericită, în ţările capitaliste şi coloniale găseşte copiii chinuiţi de foame şi mizerie. În aceste ţări, oamenii muncii — părinţii lor, luptă pentru pîine şi o viaţă mai bună.

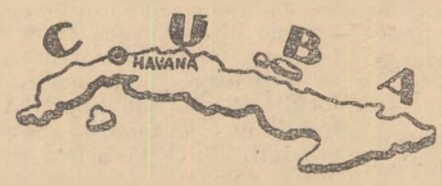
Pagina de faţă vă prezintă cîteva aspecte din viaţa copiilor de pe glob.

Copilărie fericită...

Cît de cuprinzătoare sînt aceste două cuvinte! Ele înseamnă căldura şi grija părintească a partidului, creşe şi cămine, şcoli luminoase şi tabere minunate la munte şi la mare, împlinirea celor mai frumoase şi dragi visuri... Patria sovietică a dăruit copiilor săi toate acestea.

Fotografia de faţă reprezintă un grup de pionieri sovietici în frumoasa tabără de la Artek.

„VENCEREMOS!"

...Dimineaţa au început să ţiuie gloanţele.

— Jose, ascunde-te! îl îndemnă bunicul pe băiat. Dar Jose nu-l auzi. Se feri totuşi şi se trase într-un tufiş. Bunicul se repezi în casă, îşi luă arma şi porni tîriş, pe sub garduri, către piaţa satului, locul de adunare al miliţienilor.

Cînd sosi Jose în piaţă, miliţienii se împrăştiau pe grupe, îndreptîndu-se spre ţărm şi ocupînd poziţii de luptă.

Ţupilat sub gardul magazinului, Jose se gîndea:

— Desigur, vom învinge! Aşa spune şi dragul nostru Fidel Castro. Doar nu-i putem lăsa pe bandiţi să pună mîna din nou pe Cuba; ar fi din nou mizerie, foamete...

Jose are 14 ani, dar el ştie că întoarcerea în Cuba a contrarevoluţionarilor înarmaţi de S.U.A. ar însemna numai chin şi jale pentru popor.

— ...Plantaţiile ar fi din nou ale „monstrului verde" — ale capitaliştilor americani. Şi nici şcoală nu ar mai fi... şi pămîntul ni l-ar lua... şi pe bunicul, care e în miliţie, l-ar omorî ca pe tata...

Îl cuprinse deodată o mînie aprigă împotriva acestor bandiţi, contrarevoluţionarii, care bombardau satul, care voiau să debarce în Cuba, să aducă pîrjol şi moarte. Se tîrî către ţărm. Într-un tranşeu îl află pe nenea Pablo.

— Tu şti, Jose!? îl recunoscu Pablo. Dă fuga şi adu o ladă cu gloanţe. O să le plătim cu vîrf şi îndesat bandiţilor...

Cînd se întoarse cu lada, transpirat, zări, din vîrful dealului, miliţienii care atacau şi bandiţii, care erau zvîrliţi în mare. Şi, dinspre ţărm, printre uralele scoase de ţăranii înarmaţi, care-i goneau pe bandiţi, răzbătu pînă la Jose cuvîntul atît de cunoscut:

— Venceremos! Vom învinge!...

Şi Jose plînse de bucurie.

ŞT. Z.

Paolo şi Maddalena s-au întors acasă...

O să vă spun o poveste. O poveste adevărată în cele mai mici amănunte. Din Italia...

Aţi auzit de „Cartierul săracilor?". El se găseşte la poalele Vezuviului. Acolo trăieşte şi Filomena Guastafierro. Este mamă a şase copii. Şase copii care, zilnic, cer de mîncare, care n-au iarna cu ce se îmbrăca, care dorm într-un singur pat cu mama lor... Şi iată că într-o zi, Filomena a primit o vizită neaşteptată: o femeie tînără, bine îmbrăcată, care-i aduse vestea că Anie Speciale, soţia unui bogătaş din New York doreşte să adopte doi dintre copiii ei. „Voi fi o mamă iubitoare, mi-s dragi copiii..." i-a scris aceasta bietei mame.

Au urmat nopţi întregi de nesomn, frămîntări. „Cum să-mi dau copiii? Ce-o să gîndească ei cînd s-or face mari? Dar dacă cu mine vor muri de foame?..." În cele din urmă, convinsă de scrisorile pline de cuvinte frumoase ale soţiei bogătaşului, Filomena s-a hotărît. Şi, într-o zi, i-a luat de mînă pe Paolo şi Maddalena şi a pornit-o spre aeroport. Din înaltul cerului a coborît un avion transatlantic. Viitoarea mamă a copiilor nu „putuse veni", aşa că în locul ei îşi făcu apariţia avocatul Geambaldo însoţit de o secretară. În timp ce-şi îmbrăţişa cu disperare copiii, secretara vru să-i strecoare Filomenei o sumă de bani, plata pentru copii. Aceasta a înlemnit. Apoi, disperată, strîngîndu-l pe Paolo la piept şi tîrînd-o de mînă pe Maddalena, o luă la fugă. „Nu vreau! Nu-mi vînd copiii!" striga ea disperată. Strigătul ei a făcut înconjurul întregii Italii. În felul acesta s-a aflat că mai multe firme ale bogătaşilor din S.U.A. au criminala îndeletnicire de a face comerţ cu copiii săraci, aduşi din Italia, Grecia sau alte ţări.

...Filomena s-a întors cu Paolo şi Maddalena acasă. A înţeles că de la cei bogaţi nu-i va veni niciodată o mînă de ajutor.

Prietenie

Anul acesta, pionierii din satul Ranni, regiunea Kirdjalisk — R. P. Bulgaria, au hotărît ca ziua de naştere a fiecărui copil să devină un prilej de sărbătoare pentru toţi copiii. Cine avea să fie primul sărbătorit? S-a nimerit ca în aceeaşi zi, 2 pionieri de naţionalitate turcă: Ismail Sendov să împlinească 13 ani, iar Hasan Mustafov — 12 ani. O săptămînă întreagă s-au pregătit pentru a-şi sărbători ziua de naştere şi ei au avut în ospeţie două detaşamente. Pionierii au adus lui Ismail şi Hasan daruri frumoase făcute de ei, le-au cîntat cîntece vesele, pionereşti, au dansat, cimentîndu-se astfel şi mai mult prietenia dintre copii.

In ghearele mizeriei

Sînt trişti ochii lor! Şi trupurile mici, vlăguite de foame. N-au cunoscut niciodată gustul bomboanelor sau bucuria vreunei jucării. „Ne este foame", spun ei cu glas abia auzit întinzînd mîna trecătorilor. Aşa trăiesc mulţi, foarte mulţi copii în regiunea din Congo, în care stăpînesc din nou exploatatorii colonialişti. Fotografia înfăţişează un aspect din provincia Kasai.

Orele petrecute la grădiniţă sînt foarte plăcute! Mai ales cînd ai la dispoziţie şi o asemenea... centrală telefonică!

Fotografia înfăţişează un aspect din viaţa unora dintre cei mai mici cetăţeni ai R. P. Polone.

Cea mai frumoasă seară

Seara cobora liniştită în Subjowka, mica aşezare de lîngă Varşovia. Dar străzile au început deodată să freamăte de paşii copiilor care se îndreptau spre o clădire albă.

— Să mergem mai repede, să nu întîrziem, se grăbea cîte o fetiţă cu părul galben, ţinîndu-şi frăţiorul mai mic de mînă.

Grupuri-grupuri, copiii intrau pe uşa în pragul căreia îi aşteptau pionierii — prietenii lor. Pionierii în ochii cărora se putea citi nu numai fericire, dar şi mîndrie. Aveau şi de ce. Erau mîndri că în seara aceea se inaugura cinematograful lor, al pionierilor, unde, deocamdată, avea să ruleze un film de scurt metraj. Cu privirile aţintite spre ecranul albastrui, copiii sorbeau cu nesaţ imaginile jucăuşe, vesele, cu întîmplări din viaţa copiilor.

A fost cea mai frumoasă seară pentru copiii din Subjowka.

Zahărul este amar...

— Pedro, cel cu ochii mari, băiţelul lui Mamombo, s-a îmbolnăvit. Are fierbinţeală mare şi nu mai ştie ce-i cu el. Spuneţi-i maică-si.

Vestea s-a strecurat tiptil, din şoaptă în şoaptă, pînă la urechea mamei lui Pedro. E o femeie neagră, de 30 de ani, dar ofilită ca toate femeile care lucrează pe plantaţie...

...Pînă-n satul de cocioabe, unde se canoneşte Pedro cel mic şi cîrlionţat, n-a urmărit-o decît şoapta lină a zefirului. L-a aflat pe băiat în coliba, cu moş Honodor, vraciul.

— Să-i faci nişte ceaiuri... şi vraciul a plecat.

Seara, tîrziu, Pedro a închis ochii pe vecie. Singur, singurel! Mămica, negresa cea chinuită de muncă, era plecată departe, după zahăr, tocmai la Vila Lusa, oraş aflat la 30 de km.

În Angola cotropită de colonialişti, chiar şi truditorii de pe plantaţiile de trestie de zahăr n-au cu ce-şi îndulci la boală un ceai...

ŞCOLI PUSTII

Vă puteţi închipui o şcoală pustie, părăsită, în care să nu răsune glasurile tinere ale elevilor? În Franţa poţi întîlni adesea astfel de şcoli. Profesorii şi — solidarizîndu-se cu dînşii — elevii, organizează greve, prin care cer îmbunătăţirea condiţiilor de trai ale profesorilor, construirea de şcoli pentru copii, în locul risipei de bani pentru înarmări, pentru continuarea războiului ucigaş dus de Franţa împotriva Algeriei.

O întilnire de neuitat

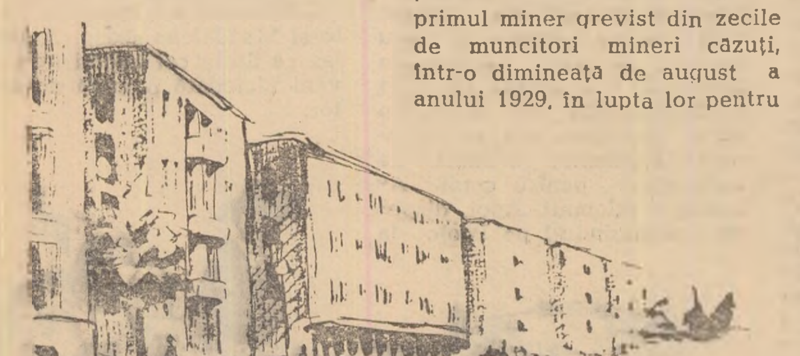
In Valea Jiului

„...De cele mai multe ori, coboram în mină cu un boț de mămăligă din mălai încins care pînă s-o mîncăm, se mucegăia. Cînd ieșeam la lumină de sub pămînt, ne uitam cu frică pe tablă să vedem cine a mai fost dat afară. Și această viață mizeră am cunoscut-o de la vîrsta de 13 ani. Eram acasă la părinți 14 copii. Bietul tata nu mai putea s-o scoată la capăt. Minerii făceau greve, luptau pentru revendicări. Lupenii au cunoscut multe mișcări greve, cum a fost greva generală din 1920.

Dar cea mai mare, cea mai puternică grevă a minerilor a fost cea din 1929. Partidul Comunist din Romînia a grupat oamenii în jurul său, a ascultat cu atenție și a văzut durerile minerilor. Și, făcîndu-se purtătorul lor de cuvînt, a pornit la luptă.

Uzina de curent electric alimenta cu electricitate și coordona întreaga viață a minei a preparației. Oprirea uzinei aducea prejudicii și pagube mari patronilor. Acțiunile comuniștilor s-au îndreptat deci spre oprirea uzinei. Cînd a văzut „stăpînirea" că muncitorii le paralizează toate mijloacele de comunicație, s-au hotărît să aducă armată care să tragă în mineri. Se declarase grevă generală. Aceasta a început în noaptea de 4 august 1929. Iar în dimineața de 6 august, armata, adusă și îmbătată în preziua atacului, s-a năpustit asupra greviștilor. Ați văzut, copii, există și acum în curtea minei un rîuleț mic, cu apă limpede. El trece pe la secția preparație a minei și se varsă apoi în Jiu. Atunci, în ziua grevei, minerii vrînd să scape de gloanțe, s-au aruncat în rîuleț. Apa lui s-a colorat cu sîngele celor uciși. Primul glonț l-a primit Gavrilă Vitos. El a fost primul miner grevist din zecile de muncitori mineri căzuți, într-o dimineață de august a anului 1929, în lupta lor pentru ca viața voastră să fie azi lipsită de griji, luminoasă, însorită plină de bucurii. Cine nu cunoaște ce era cu ani în urmă noul cartier Bărbăteni ? O groapă plină cu moloz și acoperită de funingine. Acum sînt acolo zeci de blocuri mari, frumoase pe care, ce să le mai prezint, le cunoașteți și voi pentru că locuiți în ele. Odinioară, Valea Jiului se numea „Valea plîngerii". În 1945, a fost pe la noi o delegație a conducătorilor de partid în frunte cu tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej. Atunci, pentru prima dată, s-a spus că „Valea plîngerii" va deveni *Valea fericirii*. Și cuvîntul a devenit faptă. Iar voi, copiii, veți fi mîine schimbul de nădejde al părinților voștri, veți dovedi prin munca voastră că sînteți vrednici de condițiile de viață și învățătură ce ni s-au creat".

...În sala de festivități a Clubului minier din Lupeni erau adunați mulți pionieri care ascultau cu emoție această poveste tristă a anilor de odinioară, comparată cu zilele frumoase ale copilăriei lor.

Ochii lor mari, parcă descifrează acum, în cuvintele bătrînului miner Avram Dotu, un mare și tulburător adevăr : „Minunat părinte, partid iubit, tu le-ai dat muncitorilor putere să-i învingă pe exploatatori, și astăzi îi conduci cu înțelepciune în munca de înflorire a patriei socialiste".

Cîrjan Lazăr, președintele unității de la Școala de 7 ani nr. 1, leagă la gîtul tovarășului Dotu o cravată roșie. Și bătrînul miner e copleșit de emoție.

Pionierii interpretează apoi versuri și cîntece închinate partidului, versuri și cîntece calde ca inima celor mai mici osteni ai săi. Cuvinte de mulțumire părintelui drag, pentru zilele însorite ale copilăriei.

E. SKIBINSKI

O vizită la Doftana

„Nu vom uita niciodată vizita pe care noi, pionierii, am făcut-o zilele trecute la Muzeul de la Doftana". Așa încep multe din corespondențele trimise zilele acestea de pretutindeni, de pionierii ce au vizitat Muzeul Doftana.

Apoi, pe larg, ei ne scriu despre ce au văzut aci, despre lucrurile aflate. Ne scriu despre celulele mizere și întunecoase în care au fost închiși cei mai buni fii ai poporului nostru, comuniștii, despre lanțurile grele în care regimul burghezo-moșieresc voia să ferece libertatea. Dar nici un fel de lanțuri nu putea opri lupta dreaptă a poporului. Și pionierii au aflat și cu acest prilej cum comuniștii de aici au transformat închisoarea într-o școală și universitate de partid, într-un centru de luptă al muncitorilor.

Depunînd flori pe mormintele celor căzuți aici, între zidurile negre ale fostei închisori, pionierii au adus prinosul lor de recunoștință luptei partidului, comuniștilor, ce s-au jertfit pentru ca ei, copiii patriei noastre libere, să trăiască azi fericiți.

(După corespondențele pionierilor Armeanu Mihai din București și Eneotescu Cornelia, satul Jupinești, raionul Pitești).

„Curajosul Petrică" este titlul scenetei pe care o pregătesc pionierii claselor a IV-a de la Școala de 7 ani nr. 1 din Capitală.

Iată-i la una dintre repetiții.

Marea sărbătoare SE APROPIE

In fiecare oraș, în fiecare comună, în cele mai îndepărtate și mici cătune ale patriei noastre, pe buzele tuturor oamenilor muncii, pe buzele tuturor copiilor, stă, înflorit într-un surîs de dragoste și nețărmurită recunoștință, cuvîntul partid. Inimile tuturor înalță imn de slavă celui ce a condus poporul spre libertate, celui ce construiește o viață nouă și fericită, Partidul Muncitoresc Romîn. Toată munca și toate faptele muncitorilor și țăranilor, intelectualilor, copiilor, sînt azi închinate partidului, marețului eveniment pe care poporul nostru îl sărbătorește la 8 Mai : a 40-a aniversare a partidului.

Pionierii organizează în aceste zile șezători la care invită membri de partid, activiști, muncitori care le vorbesc despre lupta Partidului Comunist Romîn, despre viața de mizerie a poporului nostru în trecut, despre măreţele construcții ale anilor noștri de democrație populară. Asemenea șezători s-au organizat la Școlile de 7 ani din comuna Hăpria (Alba Iulia), satul Hagiomer, comuna Sîmbăta Nouă (Hîrșova), comuna Fundata (Slobozia), comuna Chefa (Salonta), la Școala de 7 ani nr. 8 din Piatra Neamț.

Pionierii din clasele mari, a VI-a și a VII-a, se îngrijesc cu deosebită dragoste și grijă de viitorii pionieri, de pionierii promoției „a 40-a aniversare a partidului". Despre acest lucru ne scriu pionierii de la Școala de 7 ani nr. 7 din Giurgiu, Școala de 7 ani nr. 136 din București, Școala de 7 ani din comuna Adoni, raionul Marghita.

„Spectacolul pe care-l pregătim acum, dedicat aniversării scumpului nostru partid, va fi cel mai frumos și cel mai minunat spectacol pe care noi, pionierii, l-am pregătit vreodată", ne scriu pionierii Popa Ana din Apoldul de Jos (Sebeș), Croitoru Zina din Băcăoani (Vaslui), Iancu Cornelia din Aldeni (Buzău), Frîncu Georgeta din Cislău, Chircu Ștefan din Calomfirești (Alexandria), Ciornei Maria din Mangalia, Pohoață Constantin din Bogdănești (Fălticeni), Caromilea Gheorghe din Zebil (Istria), Pîrvu Elena din Iecea Mare (Sînicolaul Mare), Ghidescu Eugenia din Spineni (Iași), Rădulescu Virginia din Creața-Leșile (Urziceni), detașamentul nr. 6 al Școlii medii Luduș (Regiunea Mureș-Autonomă Maghiară) și mulți, mulți alți pionieri. Ei ne scriu despre poeziile ce vor fi recitate, despre cîntecele pe care le învață, care vor evoca lupta partidului în anii grei ai ilegalității, lupta poporului pentru eliberarea patriei noastre. Ei slăvesc viața nouă a patriei noastre libere, viața fericită a copiilor, dragostea lor pentru partid.

La placa comemorativă din fosta piață a Teatrului Național din Capitală au sosit pionierii Școlii de 7 ani nr. 169. Iată-i sădind împrejurul ei cele mai frumoase flori de mai.

In cinstea aniversarii partidului, pionierii din comunele Gurahonț (Crișana) și Salcia (Tr. Măgurele) au ajutat la amenajarea unui frumos parc comunal ; cei din comuna Fundata (Slobozia) întrețin parcul din fața școlii lor amenajînd și sădind rondurile cu flori, îngrijind pomii.

Pionierii de la Școala medie Drăgășani și cei din comuna Spăluaca (Aiud) au participat la acțiunea de plantare a pomilor. Nedelcu Cecilia de la Casa pionierilor din Oradea ne scrie că pionierii Școlii de 7 ani nr. 15 au vizitat casa memorială „Ludovic Minski" ; Alfred Sani, de la Școala de 7 ani nr. 6 din Iași, ne scrie că pionierii clasei lor, a III-a, au vizitat casa memorială „Ilie Pintilie". Sute de pionieri printre care cei din Fălticeni, Baia Sprie, Sibiu, Brașov, vizitează fabrici și uzine, gospodării agricole colective și de stat.

Pretutindeni, în școlile din țara noastră se organizează acțiuni în cinstea aniversării partidului și despre acest lucru ne scriu zeci de pionieri : Lungu Doina (Salonta), Berghian Elena (Cluj), Filip Mișu (Corabia), Neașu Dumitru (comuna Vaideeni, raionul Horezu), Constanța Dan (Școala de 7 ani nr. 102, București) Călin Marian (Șc. de 7 ani nr. 2 Craiova), Butnaru Geta (comuna Rîșca, raionul Fălticeni), Budan Cristian (comuna Momontești, raionul Drăgășani), Marcu Steluța (comuna Osica de Sus, raionul Balș), Popa Elena (comuna Aluniș, raionul Teleajen), colectivul de conducere al unității de la Școala de 7 ani nr. 1 Aiud și mulți alții.

Scrisorile lor exprimă entuziasmul cu care și copiii se pregătesc să întîmpine marea sărbătoare a aniversării partidului.

VIVA CUBA!

Aceste două cuvinte: „Viva Cuba!" [1]), flutură acum pe buzele tuturor oamenilor progresiști, care iubesc pacea, libertatea. Armatele revoluționare cubane au desfășurat cu succes operațiunile de curățire a teritoriului cuban și i-a zvîrlit în mare pe mercenarii debarcați pe insulă de imperialiștii americani în mai puțin de 72 de ore de la dezlănțuirea intervenției.

Hrăpăreții colonialiști americani au hrănit, instruit și înarmat pe toți trădătorii fugiți din Cuba de teama miniei poporului. Imperialiștii americani socoteau că trimițîndu-și mercenarii să invadeze Cuba, vor putea să înșele popoarele și să trimită apoi în Cuba forțe armate regulate ale S.U.A., care să distrugă revoluția cubană, care să smulgă puterea din miinile poporului cuban.

Au contat pe invadarea rapidă a Cubei, dar faptele s-au petrecut altfel decît au dorit colonialiștii de la Washington.

Forțele armate cubane — o parte a poporului cuban înarmat, — miliția populară, bătrînii, femeile, tinerii... s-au ridicat ca unul, cu arma în mînă, să apere cuceririle revoluționare ale poporului, sprijinind astfel cu hotărîre guvernul condus de Fidel Castro — eroul revoluției cubane.

Striviți de mînia poporului, mercenarii care debarcaseră în Cuba au fost zvîrliți în mare, primindu-și astfel pedeapsa ce o meritau, iar S.U.A. au fost nevoite să țină seama de voința popoarelor, care și-au spus cu hotărîre cuvîntul în apărarea Cubei... S.U.A. n-au îndrăznit să intervină fățiș, cu forțele sale armate. De la intervenția fățișă împotriva Cubei, S.U.A. au trebuit să se abțină și datorită poziției hotărîte a U.R.S.S., a țărilor socialiste... Ziarul cuban „Revolucion" scria că *hotărîrea fermă exprimată de U.R.S.S., de a apăra Cuba împotriva agresiunii imperialiste constituie „un exemplu minunat de solidaritate și ajutor frățesc acordat de marea țară a socialismului micii Cube"*.

Guvernul țării noastre, în declarația oficială pe care a făcut-o, condamnă S.U.A. pentru agresiunea pusă la cale împotriva pașnicului popor cuban, înfierează acțiunile continue de uneltire împotriva independenței Cubei, pe care le făptuiesc S.U.A. și o serie de state americane pe teritoriul cărora s-au pregătit și înarmat mercenarii invadatori. Poporul nostru este puternic solidar cu eroicul popor cuban. Eroicul popor al Cubei a scris noi pagini de vitejie în istoria sa zbuciumată pentru libertate. În zilele cînd întregul popor lupta împotriva intervenționiștilor, televiziunea cubană trimitea minute în șir, pe ecranele televizoarelor, imaginea unei pancarte simple, pe care se aflau cîteva cuvinte scrise de un luptător cuban, căzut în lupta împotriva invadatorilor. Înainte de a închide ochii pe vecie, cu ultimele forțe, el a scris cu propriul său sînge: „PATRIA O MUERTE" [2]).

Da, poporul eroic al Cubei revoluționare și-a apărat cu un eroism de nedescris minunata sa patrie.

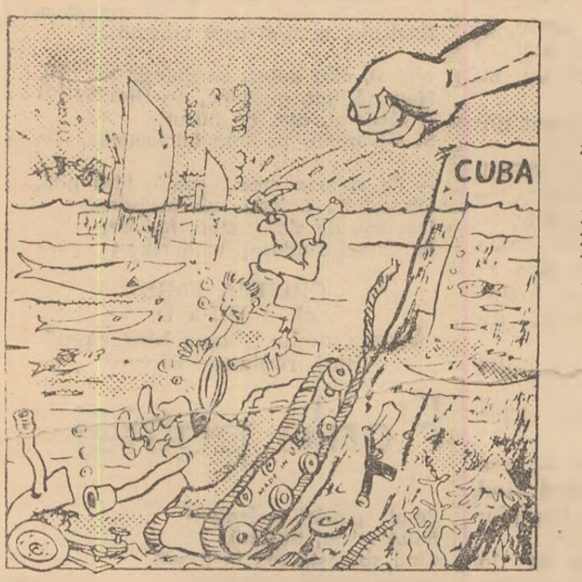
Viva Cuba! Viva Fidel Castro!

Cuba eroică este prietena noastră, ea este în inimile popoarelor, ea este și în inima noastră. Cuba nu va putea fi înfrîntă niciodată!

ȘTEFAN ZAIDES

[1]) *Viva Cuba!* = *Trăiască Cuba!* — *în limba spaniolă.*

[2]) *„Patria o muerte"* = *„Patria sau moartea!"*.

Forțele armatei revoluționare și ale miliției naționale cubaneze au zdrobit complet trupele mercenare invadatoare, aflate în slujba imperialiștilor americani. Cuba revoluționară A INVINS!

(Ziarele)

Noua „faună" a Mării Caraibilor

Desen de BURSCHI

Lucrări sosite la Concursul „Pe tine te cîntăm, partid iubit"

„CONSTRUCȚII" — desen de Petrone Dorina, clasa a VII-a B, Școala medie nr. 2, Timișoara.

„CONSTRUCTOR fruntaș" — desen de Moraru Corina, clasa a VI-a A, Școala medie „A. Toma", Ploiești.

„TRAIUL ÎMBELȘUGAT AL COLECTIVIȘTILOR" — desen de Steriu Paul, clasa VII-a, Școala medie 118, București.

Prietenii din Poiana

Tu știi bine, dragă redacție cît de strînsă este prietenia dintre pionierii din țara noastră și ceilalți pionieri din țările socialiste, știi cu cîtă bucurie își scriu ei, își trimit vederi și își povestesc despre viața lor plăcută.

Elevii clasei a V-a, Școala de 7 ani nr. 1 Botoșani, corespondează de mult cu pionierii clasei a V-a A din satul Poiana raionul Rezina, R.S.S. Moldovenească.

Ei au trimis pionierilor din Poiana și un album care reprezintă cîteva din măretele realizări din anii puterii noastre populare înfăptuite în regiunea Suceava.

Pionierii din Poiana, la rîndul lor, au trimis și ei un album care a fost răsfoit cu nerăbdare și de multe ori de către pionierii noștri. Ne-a impresionat monumentul lui Lenin, Teatrul Muzical-Dramatic, Universitatea de stat, tipografia gazetei „Iskra", cabinetul lui Lenin.

Pionierii din școala noastră au hotărît ca de 1 Mai să le trimită prietenilor din Poiana încă un semn de prietenie — cîteva cravate și insigne de pionieri.

EMIL ANTONOVICI

Și mai strînsă va fi prietenia

Cu pionierii din Gorna — Oriahovița (Republica Populară Bulgaria) sîntem prieteni buni. Ei ne scriu despre activitatea lor pionierească, despre excursiile pe care le organizează, despre felul cum învață. Noi le povestim despre munca detașamentului nostru și a unității, despre felul în care ne pregătim pentru îndeplinirea tuturor condițiilor în vederea primirii distincțiilor pionierești.

De asemenea, facem schimb de vederi și de timbre filatelice. Acum ne scriem în limba rusă. Dar încet, încet, noi vom învăța limba bulgară, iar ei limba romînă. Și prietenia dintre noi va fi și mai strînsă.

MOLDOVAN NATALIA

cl. a V-a

Școala de 7 ani Subcetate, Regiunea Mureș-Autonomă Maghiară

SPORT

Campionatul unității

Dragi cititori, ne găsim la Tr. Severin. Sîntem martorii unor întreceri sportive pionierești deosebit de disputate. Pe terenul de volei de la Școala de 7 ani nr. 3 se desfășoară ultimul meci din cadrul campionatului de volei pe unitate dotat cu Cupa „8 Mai". Finala se dispută între echipele claselor a VI-a A și a VII-a.

Pînă acum, voleibaliștii din clasa a VI-a au învins echipele claselor a V-a și a VI-a B. Meciul de astăzi este însă mult mai greu. Cei din clasa a VII-a, mai robuști, mai înalți, cunoscuți în toată școala ca buni voleibaliști, opun o rezistență dîrză. Primul set se termină de altfel în favoarea lor. În cel de-al doilea set însă, situația se schimbă. Cei dintr-a VI-a prestează un joc din ce în ce mai legat, iar cei dintr-a VII-a sînt derutați de această revenire. Albănaș execută cîteva serve razante peste plasă care nu sînt interceptate. Scorul se modifică continuu 7—4, 9—6, 12—9 pentru clasa a VI-a. Încurajați de spectatori, cei dintr-a VI-a prind parcă aripi și reușesc să realizeze noi puncte prețioase. Fiecare își păstrează locul pe teren căutînd să prindă toate mingile. Ciontea îi ridică în fața plasei lui Neamțu iar acesta reușește să înscrie un punct. Deși la o diferență mică, al doilea set este cîștigat de echipa clasei a VI-a. Scorul este acum 1—1. Începe ultimul set. Mingea trece cu repeziciune dintr-o parte în alta a plasei. Prestînd un joc frumos, atent, cei dintr-a VI-a sînt din nou în avantaj. După ce de două ori se ajunge la egalitate de puncte, cei dintr-a VII-a sînt nevoiți să cedeze. Setul decisiv este cîștigat tot de echipa clasei a VI-a A. În urma acestui meci, echipa detașamentului din clasa a VI-a A, formată din *Albănaș Vasile, Ciontea Constantin, Neamțu Nicolae, Barbu Aurel, Roșu Mihai și Fonea Marcel* a cucerit titlul de campioană a unității. În acest meci, din clasa a VII-a s-au remarcat *Costescu Gheorghe, Bogdan Petre și Bălțățeanu Victor.*

În curînd, în unitate va începe un nou concurs, de data aceasta de atletism. În fiecare detașament se fac acum pregătiri intense deoarece toți pionierii vor să treacă condițiile sportive prevăzute pentru obținerea distincțiilor pionierești.

RADU POPA

Prietenia nu cunoaște hotare

Printre cele mai interesante și plăcute activități ale pionierilor radioamatori se numără și stabilirea de legături bilaterale între stații de emisie-recepție de radioamatori, care lucrează în telegrafie sau telefonie, concursuri interne și internaționale de telegrafie.

Scopul tuturor acestor concursuri constă în ridicarea măiestriei radioamatorilor, realizarea de noi performanțe și recorduri, precum și strîngerea legăturilor de prietenie cu alți radioamatori de peste hotare. Activitățile stației de radio-emisie recepție cu indicativul YO3KPA din cadrul cercului de telecomunicații de la Palatul pionierilor din București prezintă pentru micii radioamatori nu numai un punct de atracție. Pionierii de aici întrețin legături strînse cu radioamatorii pionieri din Moscova, Odesa, Riga, Sofia, Varna, Praga, Bratislava, Krosno și alte orașe din lume. Ei au realizat pînă acum peste 1.500 de legături, cu foarte multe țări de pe glob. Cu prilejul acestor legături, pionierii radioamatori și-au făcut mulți prieteni peste hotare cu care poartă corespondență, fac schimb de fotografii și Q.S.L.-uri (cărți de confirmare pentru legătura efectuată).

În timpul transmisiei la stație, pionierii operatori fac cunoscute realizările lor tuturor radioamatorilor cu care sînt în legătură, tuturor prietenilor lor — pionierilor din alte țări.

AL. MIHU

MÎNDRIA lui ȘTEFAN

Nea Tică era numai cu 5—6 ani mai în vîrstă decît mine dar la anii mei, asta însemna mult .Eu aveam vreo 14 ani pe atunci. Îl știam bine pe nea Tică! Locuiam pe aceeași stradă și cînd ne întîlneam îmi zicea: „Ce faci, prietene"? Și sta de vorbă cu mine întocmai cum sta cu un om în vîrstă! Cînd îl zăream, încercam să par cît mai serios, să nu creadă nea Tică despre mine că nu știu să mă port! Și să vă spun drept. eram mîndru că sînt prietenul lui! Odată, m-am lăudat acasă că sînt prieten cu el.

Tata s-a uitat cercetător la mine și mi-a zis: „Serios?... și te plimbi de multe ori cu el?".

— Stăm de vorbă cînd ne întîlnim! Discutăm multe despre necazurile ucenicilor ca mine și despre viața grea a muncitorilor.Și uneori mai discutăm ce-ar trebui să facem noi pentru a avea o viață mai bună...

— Serios? făcu din nou tata. N-am știut! Și după ce s-a uitat lung la mine:

— Te-ai făcut băiat mare! Dar să nu te lauzi peste tot cu prietenia lui Tică!

Cam așa mi-a spus tata! El vorbea de obicei puțin, însă avea un fel al lui de a vorbi. Parcă totdeauna îți spunea și altceva, nu numai ce auzeai. Uite, în cazul acesta, de pildă... De ce mi-o fi spus să nu mă laud cu prietenia lui nea Tică? Eu simt că și lui îi pare bine! Și de ce nu i-ar pare bine? Nea Tică e cel mai serios tînăr de pe strada noastră.

Într-o seară, m-am întîlnit cu nea Tică! Mă așteptam să mă întrebe ca întotdeauna: „Ce faci. prietene?". Însă, de data aceasta, nea Tică îmi strînse mîna și-mi spuse:

— Ia spune, vrei să facem mîine dimineață o plimbare la pădure?

— La pădure!? Păi duminică e abia poimîine, nu mîine!

— Lasă duminica, Ștefane! Mergem noi și-atunci! Dar tu nu știi? Duminica vine lume multă... Mîine însă, nu prea o să fie. Ba, s-ar putea chiar să fim numai noi și n-ar fi rău de loc!

— Și ce-o să facem mîine la pădure?

— O să prindem sticleți — am eu un sistem anume, îi prindem în laț... S-a uitat la mine și a zîmbit în așa fel, încît m-a făcut să cred orice, numai că o să prindem sticleți, nu!

— Dar vezi — a continuat nea Tică — să nu te lauzi că mergi la pădure... și mai ales cu mine! Și nea Tică a zîmbit din nou! Apoi, serios:

— Ștefane, am încredere în tine! Nu vei vorbi cu nimeni nimic și ne întîlnim mîine de dimineață la ora 4. Aici, în colțul străzii, da? Trebuie să fim devreme la pădure... Altfel. în loc să prindem noi sticleți, s-ar putea să ne prindă ei pe noi!

Am făcut excursia la pădurea Andronache, deși mai aproape de casa noastră ar fi fost pădurea Băneasa. Dar acolo a vrut nea Tică! N-am întrebat însă de ce și m-am dus cu plăcere și curiozitate.

— Hai, acum să așezăm lațurile!

— Ce lațuri?

— Lațurile pentru „sticleți"! Nu ți-am spus aseară?

— Mi-ai spus dar am crezut că...

— Iată sîrma! Și nea Tică scoase din pachetul pe care îl credeam cu mîncare, un colac mare de sîrmă subțire, izolată. Facem lațurile din sîrmă, să fie mai rezistente! Vezi capătul sîrmei ăsteia? Trebuie urcat tocmai sus, în vîrful copacului. M-aș urca eu dar sînt greu și crăcile nu mă țin. Tu ești mai ușor...

Eram mai ușor! Și încă ce ușor! La 14 ani cu multă greutate cineva ar fi crezut că am 11! Așa că, în cîteva secunde m-am și cocoțat în vîrful copacului. Mă uit jos după nea Tică. I-al de unde nu-i! De ce o fi așa ciudat azi nea Tică? Tocmai mă întrebam asta, cînd îl văzui apărînd lîngă trunchiul copacului. Avea în mînă un difuzor. Mi-a făcut semn să cobor, mi-a dat difuzorul și mi-a arătat cum să-i fac legătura cu sîrma pe care o urcasem în vîrful copacului.

— ...Și tot acolo, în vîrf, să fixezi bine și difuzorul! Dar să-l ascunzi în frunze cît mai bine!

— Da' de ce punem un difuzor aici, nea Tică?

— De, știu eu? făcu nea Tică Cred însă că tu, ca băiat isteț, poți să-l montezi și să-l ascunzi bine chiar și fără să știi de ce! Și nea Tică a zîmbit din nou. Apoi: Vei afla curînd, Ștefane! Deocamdată, să mai ascundem vreo douătrei „colivii" din astea! Dar să le ascundem bine, auzi?... că „sticleții" au ochi buni, văd bine-al dracului... Dacă dau sticleții peste ele și peste noi.. n-o să fie bine.

De fapt, l-am întrebat pe nea Tică numai așa, să văd ce-mi spune. Dar am bănuit eu cam ce rost aveau difuzoarele în pădure. Și mai ales de ce le ascundem în copaci! Am tăcut deci și mi-am văzut de treabă. Și am făcut treabă bună.

Cam greu se mai puteau zări de jos difuzoarele. Ba, unul dintre ele nu se mai vedea de loc. A fost mai greu cu sîrma. Oricum am încercat noi s-o facem să nu se vadă, n-am reușit! Tot se vedea, însă numai de aproape.

A doua zi, dimineață, în pădure — lume multă, furnicar! Era o zi de 1 Mai. Eu, scai, după nea Tică! Mă socoteam participant cu el la o surpriză grozavă, pe care urma să o facem celor veniți la iarbă verde!

Dar să vă spun drept. În general, eu eram slab la topografie pe atunci și, de regulă, mă orientez cam greu! Însă atunci mi-a fost imposibil să mai ghicesc pe unde ar fi copacii cu pricina. Nea Tică însă era foarte liniștit. Ba chiar vesel!

În pădure, fel de fel de oameni! Unii cu patefon, alții cu mingi, alții numai cu ziarul și două-trei legături de ceapă verde și pîine cu brînză. Dar erau și mulți sergenți de stradă! Parcă plouase cu ei, nu alta!

Deodată, puțin mai departe de noi, se opri o motocicletă, din care coborî un domn cu ochelari și fulgarin.

— A! Iată-l pe simpaticul nostru domn Gușă! mi-a spus încet nea Tică. Asta-i unul din sticleții cei grași! Dispari repede de lîngă mine și... nu mă cunoști! Nu te-am văzut, nu m-ai văzut! mi-a aruncat nea Tică repede și a pornit-o undeva prin pădure, lăsînd impresia că nu-i mai pasă nici de dl. Gușă și nici de mine!

N-am înțeles de ce nu trebuia să-l cunosc pe nea Tică și îmi părea rău că acest domn Gușă a picat aici mai înainte de a găsi eu difuzoarele!

M-am dus să văd motocicleta de aproape! Nu prea eram tentat de mașinării, dar tot n-aveam ceva mai bun de făcut.

Uitîndu-mă la motocicletă, fără să vreau îl auzi pe dl. Gușă zicînd:

— Avem o companie! La nevoie trimitem motocicleta și cerem întărituri! Dar n-o să fie cazul. Le e frică!

— Comuniștilor nu le e frică. Aștia-s curajoși... Nu le e teamă nici de toată poliția!

Apoi văzîndu-mă pe mine:

— Fugi de lîngă motocicletă mă, vagabondule, să nu mi-o umpli de paraziți!

Dar eu și așa aș fi fugit! Cînd am auzit despre compania de polițiști, despre care vorbea dl. Gușă, am făcut dintr-odată legătura între difuzoare, glumele lui nea Tică despre sticleții care ne puteau băga în colivie și despre recomandarea pe care a făcut-o cînd a plecat de lîngă mine. „Nu mă cunoști, nu te cunosc! „Domnul Gușă e un sticlete dintre cei grași".

În clipa aceea mi-a fost teamă pentru nea Tică și în ciuda recomandării lui, să nu-l cunosc, m-am dus repede să-l caut și să-l anunț ce-am auzit!

Dar ce să caut și unde? În pădure? Cu inima ca un ghem, și din ce în ce mai speriat de teamă că am să-l găsesc prea tîrziu, căutam la întîmplare unde mă duceau pașii! Într-un loc am văzut vreo zece polițiști!

M-am speriat și am început să fug în direcție opusă, să-l previn pe nea Tică. Și deodată m-am pomenit strigînd:

— Nea Ticăă!! Cineva întoarse capul după mine.

— Săracu' — s-a rătăcit! Apoi către mine: Ia vino, măi, băiețaș! Te-ai pierdut? Cum te cheamă?

— Stefan!

— Și-l cauți pe nen-to Tică? Păi...

— Care Tică? Nu cunosc nici un Tică, răspund eu pentru a respecta recomandarea lui nea Tică.

— Săracu'! E speriat rău! Ce vrei? Copil! De vină e cine l-a adus și n-a avut grijă de el!

Mi-am dat seama că trebuie să tac și am plecat de data aceasta încet, să nu atrag atenția nimănui.

Deodată am auzit copacii vorbind:

— TOVARAȘI! Astăzi sărbătorim 1 Mai —Ziua internațională a oamenilor muncii...

Difuzoarele! Difuzoarele noastre! De unde se aud?

Nu-mi dam seama! Parcă din toate părțile. Și ce tare și ce clar se auzea! Dar vocea? Vocea parcă-mi era cunoscută! Ascult mai atent! Da! Da! Nu mă-nșel.

Nu se poate să mă-nșel! Vocea e a lui nea Tică!

Dar unde-o fi el? El mă vede? Îmi venea să strig: „Nea Tică, e grozav! Grozav! Și eu care m-am speriat ca un prost!".

Îmi venea să sar de bucurie și sorbeam înțelesul cuvintelor: „...Partidul Comunist din Romînia nu se lasă intimidat de prigoana organizată de poliția și Siguranța burgheziei și moșierimii...".

Se auzea clar din difuzoarele montate și ascunse de mine în vîrful copacilor și eram mîndru.

Am privit în jur cu semeție. Priviți-mă! Iată! Eu le-am montat! Eu și nea Tică!

În jurul meu era forfotă! Cei mai mulți, în picioare, ascultau cu atenție și din cînd în cînd aplaudau.

Patefoanele își încetaseră cîntecele, jocurile cu mingea se opriseră și toți ascultau! Adică nu toți! Mai erau cîțiva care țipau, amenințau cu pumnul vîrful copacilor și dădeau ordine polițiștilor să taie firele!

— Le-am tăia, domnule comisar! Să trăiți! Dar unde sînt?

— În pădure, dobitocilor! De-acolo să le tăiați! Din pămînt, din iarbă verde să le scoateți! In pădure nt!

— In pădure... să trăiți! Repetau ordinul polițiștii și plecau să caute difuzoarele.

Mie îmi bătea inima dar nu mai îmi era teamă! Îmi bătea ca la un joc de-a v-ați ascuns! Polițiștii căutau difuzoarele și treceau pe lîngă mine fără să mă bage în seamă! Dar eu, eu le ascunsesem!

— Iată un fir — am auzit undeva o voce.

— TRAIASCA PARTIDUL COMUNIST DIN ROMÎNIA — se auzi puternic în difuzor.

Parcă fără să mai țină seama de polițiștii din jur, lumea aplauda și mulți repetau lozincile după difuzoare! Apoi difuzoarele au tăcut.

Dar larma a continuat multă vreme!

L-am întîlnit pe nea Tică numai a doua zi.

— Ce faci, prietene — m-a întrebat de departe. Apoi cînd ne-am apropiat; Cum ți-a plăcut ieri, Ștefane?

N-am vrut să-i spun că la început mă speriasem, dar tot i-am povestit ce-am auzit de la domnul Gușă!

— O companie? a întrebat nea Tică! O companie, zici? Păi asta a fost prea puțin, Ștefane! Noi sîntem tari! Apoi, zîmbind:

— Ai văzut! Se temeau sticleții...

— Nene Tică, de ce le zici mereu „sticleți" la polițiștii ăștia?

— De dragul lor — a zîmbit nenea Tică!

Odată, după ce trecuse multă vreme, am încercat să mă laud față de tatăl meu, cu contribuția mea la ascunsul difuzoarelor! Dar tata s-a uitat într-un fel ciudat la mine și mi-a tăiat-o scurt:

— Cu asta te lauzi, dar că te rătăcești și strigi după oameni prin pădure nu-ți amintești? Si ce crezi, prietenul tău, Tică, s-ar bucura dacă ar ști că te lauzi? Nu poți să nu te lauzi?

Dar eu eram foarte mîndru că am fost de ajutor! Și-apoi, nu m-am lăudat oriunde!

M. CALIN

Lucrări sosite la Concursul „PE TINE TE CINTĂM, PARTID IUBIT!"

PARTID IUBIT

Pe tine te cintăm, partid iubit,
pentru că-n anii grei ai restriștii,
cei care pentru-o altă viață au luptat
și pentru libertate s-au jertfit,
au fost intotdeauna comuniștii.

Pe tine te cintăm, partid iubit,
pentru că-n fruntea clasei muncitoare
ai stat întotdeauna, neclintit.
Conduși de tine-n luptă-am făurit
un stat al dictaturii proletare.

Pe tine te cintăm, partid iubit!
Poporul il conduci spre noi victorii
pe drumul falnic către comunism
spre-un viitor mereu mai fericit
căruia Lenin ii vestise zorii.

SIMIU TAMARA
cl. a VI-a B,
Școala medie nr. 10
„Zoia Kosmodemianskaia"
București

Partidului

E roșie cravata noastră,
Bucată din drapelul drag,
Ce ne-a deschis largă fereastră
Spre necuprinsul zării larg.

Viața plină de lumină
Partidului i-o datorez
De aceea cu inima senină
Victorii multe ii urez.

ISTRATE DORIAN
cl. a III-a
Școala de 7 ani nr. 5, Turda,
reg. Cluj

Viață nouă

Veneau grăbiți, in pilcuri, pionierii;
Se hîrjoneau pe uliți, zgomotoșii;
Și cum zoreau prin boarea primăverii,
Le fluturau la git cravate roșii.

Bunicu-n poarta casei, cu sarica —
Ii aștepta cu fața-nseninată.
— „Cînd ai fost mic, l-ntreabă nepoțica,
Bunicule, tu n-ai avut cravată...?"

Mișcat, oftă adînc, cu duioșie;
Ne-a sărutat, pe mine, pe Didina.
A lăcrimat, așa, de bucurie
Și s-a aprins pe fața lui lumina...

— Pe vremea mea... copiii, fără pită,
Disprețuiți, tînjeau sub asuprire...
Dar voi, de viața nouă, fericită,
Partidului s-aduceți mulțumire!

CRISTEA EMIL
cl. a VII-a D,
Școala medie „Iacob Mureșanu"
Blaj, regiunea Brașov

Florile patriei

Pe-ale patriei meleaguri
Saltă inima, tresaltă,
Cind sporește rod în faguri
Pe-ale patriei meleaguri.

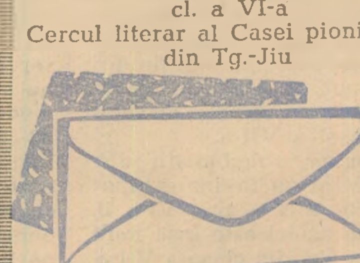
Și-s mîndria țării mele
Sondele inalte — nalte,
Șantiere, albe schele
Sint mîndria țării mele.

Pe al patriei pămînt
Cresc mlădițele in soare
Ocrotite de partid
Pe al patriei pămînt.

Numai flori, numai lumină
Țara scumpă, țara dragă
Este toată o grădină
Numai flori, numai lumină.

Vino să-mpletim cununi
Florile din țara-ntreagă
Pentru pacea-ntregii lumi
Vino să-mpletim cununi.

MITRANA VIORICA
cl. a VI-a
Cercul literar al Casei pionierilor
din Tg.-Jiu

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii" tel. 17.60.10, 17.60.20; Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"